

V predchádzajúcich generáciách hodnoty, na ktorých sa stavalo a posudzovalo, boli v podstate založené na biblických princípoch. Väčšina ľudí prijímala a mala v úcte vieru v Boha. Pamätám si, že vyučovanie na základnej škole sme začínali modlitbou. Dnes je to inak. V súčasnosti veľa ľudí zamietá vieru v biblického Boha. Ľudia hľadajú odpovede na principiálne otázky svojho života v iných zdrojoch než v živom Bohu a v Biblii. Zo svojho svedomia odstránili pravého a skutočného Boha, Boha Stvoriteľa, a pre odpovede na svoje otázky a problémy sa obrátili k iným zdrojom.

Presadzuje sa postoj otvorenosti a tolerancie. Paradoxné je pritom to, že sa toleruje všetko okrem kresťanských absolútnych hodnôt, ako sú pravda a výroky Biblie, ktoré sú nemenné. Boh, náš Stvoriteľ, od nás požaduje a očakáva, že budeme podriaďovať svoj život a správanie sa normám, ktoré On ustanovil, že budeme rešpektovať hranice, ktoré nám vytýčil.

Stretávame sa so svetonázormi, ktoré je možné rozdeliť do dvoch kategórií s odlišnými systémami viery. Medzi nimi prebieha duchovný spor, presnejšie, duchovný boj. Podstatou tohoto sporu, či boja, je otázka pôvodu sveta a života. Je to spor: stvorenie alebo vývoj (evolúcia). Sú to dva systémy viery. Jeden systém je založený na viere v Boha Stvoriteľa a opiera sa o Bibliu. Druhý systém, viera v evolúciu, je založený na viere v náhodu a dlhé časové obdobia. V spoločnosti pretrváva nesprávna predstava o evolúcii. Pretrváva predstava, že súhrn názorov a tvrdení, ktoré sú označené ako evolúcia, sú vedecké tvrdenia a vedecké teórie, teda, že evolúcia je veda. Evolúcia však vedou v žiadnom prípade nie je. Evolučné tvrdenia, predstavy a názory sú systém viery o minulosti. Je to akási náboženská filozofia o pôvode materiálneho bytia a života.

Je dôležité tiež pochopiť, že záznam o stvorení tak, ako nám ho predstavuje Genezis, tiež nie je vedeckým záznamom, nie je vedeckou teóriou, je to rovnako viera. Rozdiel je tu v tom, že viera v Genezis, a teda viera v Bibliu, je viera založená na slovách živého a neomylného Boha Stvoriteľa, ktorý jediný pri stvorení bol. On stvoril a dáva nám poznať a porozumieť, ako tvoril a čo bolo, a ako to bolo na počiatku. Evolúcia vznikla na úvahách a tvrdeniach človeka, ktorý pri stvorení nebol, a ktorý o sebe nemôže prehlásiť, že je neomylný. Tento rozdiel a treba dodať, že podstatný rozdiel, je teda v tom, či veríme slovám Boha, ktorý stvoril, a teda bol prítomný pri stvorení, alebo veríme slovám človeka, ktorý pri vzniku, teda na počiatku, nebol.

Napriek tomu, že mnoho ľudí používa a argumentuje slovami ako "veda", "vedecký", "vedecká teória", "vedecké poznanie", a podobným spôsobom používajú slovo veda, v skutočnosti nevedia, čo veda je, aké sú jej možnosti a ohraničenia, ako sa postupuje pri vytváraní a formovaní vedeckých teórií. Výroky ako "veda dokázala" sa stali akýmsi "zaklínadlom" a spôsobom vedenia argumentácie, spôsobom umlčania protivníka v diskusii bez ohľadu na to, či ten, ktorý takto "vedou" argumentuje vôbec vie, čo je vedecký výrok alebo vedecká teória. Veľmi sa v diskusii o evolúcii a stvorení obhajoba evolúcie zakladá na predpokladoch a hypotézach a nie na vedeckých faktoch.

V tomto boji závažnú úlohu hrajú predsudky a predpojatosti. Je len málo zástancov evolúcie, ktorí pripustia, že evolúcia je viera. V drvivej väčšine lipnú na postoji, že sa jedná o vedeckú teóriu, teda o vedu. Môžeme hneď na tomto mieste pripomenúť, že evolúcia napr. nespĺňa jeden z predpokladov, ktorý sa od vedeckej teórie požaduje, a tým je vnútornú bezrozpornosť (konzistencia) teórie. Evolúcia je plná protirečivých výrokov a tvrdení a veľmi často sa predpoklad stáva záverom (tvrdením).

Viera je viera a veda je veda a nie je možné ich zamieňať, aj keď je známe to, že aby sa vôbec dalo o vede hovoriť, je treba najprv niečomu uveriť. Napr. v základoch vedy ležia Euklidove axiómy (postuláty). Sú to tvrdenia, ktoré prijímame bez dôkazov, teda vierou, a na nich potom ďalej budujeme smelú stavbu vedy. Nie je až také ťažké uvidieť a pochopiť, že skutočná veda neprotirečí viere v Boha a v stvorenie tak, ako je to zapísané v knihe Genezis. Veda má svoje prostriedky skúmania, má svoje pravidlá na vytváranie vedeckých teórii, má svoje postupy a má svoje ohraničenia, tj. oblasť pôsobenia, kde môže a kde už nemôže poskytnúť svoje výpovede. Veda nie je všemožná. Toto je ďalší fakt, ktorí si musíme priznať a pripustiť. Veda nemôže napr. povedať, presnejšie: nemôže dokázať, čo bolo na počiatku - taký vedecký postup neexistuje.

Keď hovoríme o stvorení a o evolúcii, mali by sme si uvedomiť, že v oboch prípadoch hovoríme o viere. Nejedná sa o spor medzi vierou a vedou, ako sa evolucionisti snažia tvrdiť. Evolucionisti tvrdia, že v rozhovoroch o stvorení a evolúcii ide o spor medzi vedou a vierou. A svojich partnerov v diskusii zosmiešňujú nedostatkom vedeckého poznania, absenciou racionálneho myslenia, ignoráciou "výsledkov vedy", a pod. Ale v skutočnosti je to spor viery a viery, alebo môžeme povedať aj tak, spor náboženstva a náboženstva. Evolúcia je náboženstvo v ktorom viera tohoto náboženstva robí ľudské názory zvrchovanými a suverénnymi a to aj v prípade snahy spojiť evolúciu s Bibliou (tzv. teistická evolúcia). Vedecké výroky v evolučnom koncepte sú nadradené nad výroky Biblie. Viera v stvorenie a viera v evolúciu majú za následok rôzne modely pohľadu na skutočnosť, ktoré sa úplne líšia v interpretácii faktov.

Vedecké teórie sa upresňujú a menia, ale nemení sa viera, na ktorých sú tieto teórie postavené. Pozornosti uniká, že je to viera v evolúciu (alebo v náboženstvo evolúcie), ktorá je základom evolucionistických "vedeckých modelov (predstav, interpretácií)" pre vysvetlenie súčasnosti a počiatku. Evolucionisti veria v to, že život, a všetko materiálne bytie, môže byť vysvetlený prírodnými procesmi, a že k tomu nie je potrebné pripustiť existenciu Boha. Túto svoju vieru nie sú ochotní zmeniť. Evolúcia je pre nich náboženstvo, ktorému sú jednoducho odovzdaní a toto náboženstvo verejnosti predkladajú ako vedu.

Konflikt medzi oboma systémami viery spočíva ďalej aj v tom, že je tu snaha dokázať pravdivosť svojich postojov a tvrdení a to hlavne z pohľadu evolucionistov. V evolučnom koncepte sa viera stala predmetom dokazovania. Je snaha dokázať to, čo je predmetom viery. Viera je viera a to, čo je predmetom viery principiálne nie je možné vedecky dokázať. Ak by to bolo možné dokázať, nie je to viera, ale veda. A viera by potom už nebola vierou. Rovnako ak vedu stotožníme s vierou, veda už nie je vedou.

V oboch systémoch viery ide o snahu poznať pravdu. Túto snahu nie je možné uprieť ani evolucionistom. Spôsob, ktorým poznávame, spôsob, ktorým prichádzame k poznaniu pravdy, je v oboch systémoch odlišný. Tí, čo veria v Boha, poznanie pravdy prijímajú nasledovne:

- a. experimentálne (pokus, experiment – bežný postup vo vedeckom poznávaní),
- b. svedectvo (bežný spôsob v súdnej praxi) a
- c. zjavením (poznanie skrze duchovné porozumenie, nesúvisiace s predchádzajúcimi dvoma).

V evolucionistických úvahách sa zdôrazňuje predovšetkým prvý spôsob, druhý menej a tretí sa vylučuje. História však o takýchto prípadoch poznania pravdy zjavením hovorí. V takomto zmysle napr. hovorí história o Mendelejevovi a jeho tabuľke chemických prvkov. Vo vede sa hovorí o intuícii. Niektoré vedecké fakty a teórie sú zavedené postulátoricky, bez dôkazov a odvodenia. Takou je napr. Schrodingerova rovnica, základná rovnica v oblasti kvantovej fyziky. Táto rovnica je prijímaná bez dôkazu, teda vierou. Dáva dobré a správne výsledky, a preto je prijímaná, aj keď nie je možné ju odvodiť z iných predchádzajúcich tvrdení a predpokladov.

Jednoducho veríme, že je to tak, že je správna. Ako sme už povedali, aby sa dalo vôbec hovoriť o vede, je potrebné najprv niečomu uveriť, teda samotnej vede istá viera predchádza. V základoch vedy je teda istá viera.

Prečo evolucionisti tvrdošijne prehlasujú evolúciu za vedeckú teóriu a nechcú pripustiť, že evolúcia je náboženstvo? Som presvedčený, že je to z toho jedného jednoduchého dôvodu a to, že nechcú pripustiť, že Boh je. Keby pripustil, že svet a život vznikol inak než náhodou a vývojom, museli by pripustiť, že svet bol stvorený a museli by pripustiť existenciu Stvoriteľa. Evolúcia je náboženstvo, ktoré umožňuje ospravedlniť ľuďom svoju nevieru v Boha. Uspokojuje ich to a sami seba presviedčajú, že tým, že je to "vedecká teória", tak sa na ňu dá spoľahnúť. A to ich uspokojuje ešte viac. V konečnom dôsledku to nie je nič iné, než ľudská vzbura voči Bohu v tom zmysle ako Adam neposlúchol Boží príkaz a prestúpil Božie nariadenie nejestť ovocie zo stromu poznania. Tým, že sa odmieta existencia Boha, nie je to len otázka pohľadu na počiatok existencie, ale je to aj otázka prítomnosti. Tým, že sa odmietajú existenciu Boha, odmietajú aj podriadenie sa autorite a zvrchovanosti Boha aj v prítomnosti.

Evolucionistickým svetonázorom sa ospravedľňuje to, že si ľudia vytvárajú svoj vlastný systém hodnôt, svoje pravidlá, svoje zákony, svoj pohľad na to čo je dobro a zlo, svoj spôsob a štýl života a nerešpektujú Božie nariadenia a úpravy. Viera v Boha znamená a zahŕňa prijatie Božej autority a zvrchovanosti a podriadenie sa Bohu vo všetkom. Ak sme my len výsledkom náhody, znamená to, že neexistuje žiadna absolútna autorita. A ak nie je žiadna absolútna autorita, ktorá by určovala pravidlá, potom si každý môže robiť to, čo sa mu zachce alebo to, čo považuje zo svojho pohľadu za prospešné (predovšetkým pre seba). Ľudia si tvoria svoje vlastné pravidlá.

Viera v Boha zahrňuje pohľad do minulosti, do prítomnosti a aj do budúcnosti. Je založená na Biblii. O počiatkoch nám hovorí Genezis, prvá kniha Biblie (1. Mojžišova kniha). Stručne túto biblickú vieru môžeme zhrnúť nasledovne:

-Boh v šiestich dňoch stvoril svojim Slovom z ničoho všetko viditeľné aj neviditeľné. On povedal a tým bolo do existencie uvedené všetko materiálne bytie a aj život. Všetko, čo stvoril bolo veľmi dobré, dokonalé a v úplnej harmónii navzájom a aj v harmónii s ním. Smrť neexistovala. Živé organizmy boli stvorené každý podľa svojho druhu.

-Človek v raji neposlúchol Boží príkaz nejesť zo stromu poznania a tým sa vzbúril proti svojmu stvoriteľovi. Medzi človeka a Boha vstúpil hriech. Dôsledkom hriechu sú nemoci, smrť a to ako smrť fyzická, tak aj smrť duchovná, ktorou je odlúčenie od Boha a odstránenie človeka z Božej prítomnosti. Ľudská vzburá má za dôsledok aj porušenie v ostatnom stvorenstve, nielen v ľudskej rase. Dnes nežijeme v takom svete, aký bol Bohom pôvodne stvorený. V dôsledku hriechu človeka stratila sa harmónia a namiesto nej je tu zápas a smrť, porušenosť a násilie, rozvrátenosť a úpadok.

-Po páde do hriechu bola zem naplnená násilím a zlobou. Boh tento svet odsúdil a zničil celosvetovou potopou. Prostredníctvom Noeho, jeho rodiny a zvierat v arche, dal nový počiatok. Po potope sa však svet opäť kvôli ľudskému hriechu znova naplnil násilím, pýchou, úpadkom a smrťou. Boh však svoje stvorenstvo neopustil a poslal svojho Syna, Ježiša Krista, aby svojou smrťou na kríži zaplatil za ľudské hriechy a vzkriesením vykúpil svet z vlády hriechu a smrti. Ježiš Kristus porazil smrť. Vierou v jeho obeť a preliatu krv za naše hriechy, v to, že bol pochovaný a na tretí deň bol vzkriesený a žije, sú nám naše hriechy odpustené. Každý, kto vierou prijme obeť Ježiša Krista na kríži je Bohom ospravedlnený a z milosti dostáva večný život, tzn. že je opäť a navždy späť v Božej prítomnosti a druhá smrť (čo je večné odlúčenie od Boha) nad ním už nepanuje.

Biblia je Božie slovo. Boh je neomylný, On má všetko poznanie. Preto ak si chceme o čomkoľvek urobiť správne názory, jediným a istým spôsobom je obrátiť sa na toho, ktorý má absolútne poznanie. Potrebujeme založiť svoje myslenie na Biblii a to vo všetkých oblastiach. Máme tým na mysli, že princípy, ktoré určujú naše myslenie, musia vychádzať z Biblie. Božie princípy sú nemenné. V Biblii nenájdeme všetky detaily, ale jeho slovo je pre nás smerodajné

pre správanie sa a pre správne vzťahy k Bohu a k ľuďom. Rovnako v oblasti materiálneho sveta si potrebujeme uvedomiť, že svet okolo nás funguje na základe princípov a zákonov, ktoré Boh vložil do neho v okamihu stvorenia. V Biblii máme uvedené princípy myslenia, ktoré nás uvedú do súladu a harmónie so svojim Stvoriteľom, ľuďmi a okolitým svetom.

Z Biblie sa môžeme dozvedieť nielen to, ako vznikol svet, čo bolo na počiatku a ako život na tejto zemi prebiehal ďalej, ale môžeme sa dozvedieť aj o tom, v akom stave tento svet je, prečo sú veci také aké sú, aké východisko Boh ponúka, čo bude v budúcnosti a aké zámary má Boh s týmto svetom. Predovšetkým o budúcnosti evolúcia toho veľa nehovorí a pritom od vedeckej teórie, ak by evolúcia takou mala byť, by sa požadovalo nielen vysvetlenie súčasného stavu, ale aj predpoveď nových javov. Ak sme tu len náhodou, aký zmysel má život a kam smerujeme? V ponímaní evolúcie život nemá žiaden zmysel, lebo žijeme len náhodou a podobne je to aj s budúcnosťou. Z pohľadu evolúcie o budúcnosti nie je možné povedať nič spoľahlivé.

Nejde o to mať názor a presadzovať prijatie svojho názoru. Potrebujeme mať štandardy toho, čo je správne a čo nie je správne. Tieto štandardy neurčuje človek, ale ich určuje ten, kto je Stvoriteľ. Boh stvoril všetko a preto je absolútnou autoritou všetkému čo stvoril. Má právo stanoviť pravidlá a On ich aj stanovil. Je v našom vlastnom a najlepšom záujme plne ho poslúchnuť a rešpektovať. To čo je dobré alebo zlé nie je vec názoru, ale toho, či je to v zhode s tým, ako to Boh stanovil, či je to v zhode s Jeho slovom zapísaným v Biblii. Ako konštruktéri dávajú návod na použitie strojov a zariadení, ktoré skonštruovali, tak nám aj Boh dal túto príručku a návod – Bibliu - ako máme žiť. Dal nám všetky inštrukcie, ktoré sú potrebné pre plný, slobodný, pokojný a hojný život. Dal svoje pokyny z lásky k nám, lebo nás miluje a vie, čo je pre nás najlepšie.

Späť [na začiatok článku](#) .

Späť [na zoznam článkov](#) .

Vytvorené: 24. septembra 2010.

Upravené: 15. marca 2013.